

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 94.766 van 19 april 2001

A. 76.849/XIII-417.

In zake : **de naamloze vennootschap
SABLIERES, CONTAINERS ET
TRANSPORTS FORT-LABIAU,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe COENRAETS, advocaat,
Bolwerksquare 1A
1050 Brussel.

A. 76.851/XIII-418.

In zake : **de naamloze vennootschap FORT-LABIAU,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe COENRAETS, advocaat,
Bolwerksquare 1A
1050 Brussel,

tegen :

het Waals Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 22 december 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap SABLIERES, CONTAINERS ET TRANSPORTS FORT-LABIAU de nietigverklaring vordert van het besluit van 24 september 1997 waarbij de Minister voor Ruimtelijke Ordening, Uitrustingen en Vervoer van het Waals Gewest bepaald vrachtverkeer verbiedt op de N 519 te Elzele en op de N 520 te Vloesberg en te Elzele (beroep A. 76.849/XIII-417);

Gelet op arrest nr. 72.200 van 3 maart 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde handeling afgewezen wordt;

Gelet op de kennisgeving van het arrest aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij;

Gezien het op 22 december 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap FORT-LABIAU de nietigverklaring vordert van het besluit van 24 september 1997 waarbij de Minister voor Ruimtelijke Ordening, Uitrustingen en Vervoer van het Waals Gewest bepaald vrachtverkeer verbiedt op de N 519 te Elzele en op de N 520 te Vloesberg en te Elzele (beroep A. 76.851/XIII-418);

Gelet op arrest nr. 72.201 van 3 maart 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde handeling afgewezen wordt;

Gelet op de kennisgeving van het arrest aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de verslagen van de heer LOMBAERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikkingen van 24 augustus 2000, waarbij de neerlegging van de dossiers en de verslagen ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan de partijen en gezien de verzoeken tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partijen, en de laatste memories;

Gelet op de beschikkingen van 26 januari 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaken voorkomen op de terechtzitting van 8 maart 2001;

Gehoord het verslag van Mw. GUFFENS, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. G. GENERET, loco Mr. Ph. COENRAETS, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en van Mr. G. VAN HOOREBEKE, loco Mr. Fr. MAUSSION en Mr. M. von KUEGELGEN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met de twee beroepen de nietigverklaring van dezelfde handeling gevorderd wordt; dat de verzoekende partijen precies dezelfde middelen aanvoeren; dat er, in het belang van een goede rechtsbedeling, grond bestaat om deze beroepen samen te voegen;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van de beroepen reeds uiteengezet zijn in de arresten nrs. 72.200 en 72.201 van 3 maart 1988; dat er dient te worden aan herinnerd dat de naamloze vennootschap SABLIERES, CONTAINERS ET TRANSPORTS FORT-LABIAU een zavelgroeve exploiteert op het grondgebied van de gemeente Vloesberg, in het gehucht "D'Hoppe", terwijl de naamloze vennootschap FORT-LABIAU op dezelfde plaats een centrum voor technische ingraving exploiteert;

Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel ontleen aan schending van artikel 92bis, § 2, b), van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 en van het beginsel van de federale loyaliteit; dat ze betogen dat de bestreden handeling, doordat ze het verbod oplegt op verkeer van vrachtauto's waarvan het gewicht in beladen toestand meer dan 7,5 ton bedraagt, op wegen die vlak bij de grens met het Vlaams Gewest liggen, rechtstreeks en onvermijdelijk nadelige gevolgen voor dat Gewest heeft; dat ze erop wijzen dat het bestreden reglement een toename van het verkeersaanbod van vrachtverkeer dat in het Vlaams Gewest zavel of afval vervoert en een verkeersstremming van het centrum van Ronse veroorzaakt; dat de verzoekende partijen daaruit afleiden dat tussen het Waals en het Vlaams Gewest een samenwerkingsakkoord diende te worden gesloten om de bestreden maatregel te kunnen uitvaardigen; dat ze concluderen dat, bij ontstentenis van een dergelijk akkoord, de verwerende partij alleen de bestaande situaties en regels kon laten van kracht zijn en dat ze deze situaties en regels niet mocht wijzigen, wat met het bestreden reglement gedaan wordt;

Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat het middel niet-ontvankelijk is, doordat de verzoekende partijen, die noch de verantwoordelijken, noch de vertegenwoordigers van het Vlaams Gewest zijn, er geen belang bij hebben het aan te voeren;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord stellen dat de omweg via Ronse een rechtstreeks gevolg is van de uitvoering van het bestreden reglement, waarbij de omstandigheid dat deze omweg werkelijk dient te worden gemaakt blijkt uit een louter onderzoek van een wegenkaart; dat ze betogen dat ze er belang bij hebben dat de klanten van hun ondernemingen niet verplicht worden een omweg van meer dan twintig kilometer door het Vlaams Gewest te maken; dat ze erop wijzen dat deze omweg, die een negatieve invloed heeft op hun klanten, nadelige gevolgen heeft voor hun activiteiten; dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat de omleiding van het verkeer strijdig is met het beginsel van de federale loyaliteit, doordat het bestreden reglement betrekking heeft op wegen die weliswaar uitsluitend op het grondgebied van het Waals

Gewest liggen, maar die ook in de nabijheid van het Vlaams Gewest gelegen zijn; dat volgens haar dit reglement, op zijn minst onrechtstreeks, een weerslag heeft in het Vlaams Gewest en dat de verwerende partij, doordat ze heeft nagelaten het Vlaams Gewest in kennis te stellen van de uitvaardiging van het bestreden reglement, aldus tekortgeschoten is aan haar taak om de federale loyauteit in acht te nemen;

Overwegende dat artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de afdeling administratie bij wijze van arresten, uitspraak doet over de beroepen tot nietigverklaring, inzonderheid wegens overtreding van substantiële vormen; dat artikel 14bis van dezelfde gecoördineerde wetten als volgt gesteld is :

"Voor de toepassing van artikel 14 worden als substantiële vormen beschouwd, het overleg, de betrokkenheid, het geven van inlichtingen, de adviezen, de eensluidende adviezen, de akkoorden, de gemeenschappelijke akkoorden met uitzondering van de samenwerkingsakkoorden bedoeld in artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, en de voorstellen die de betrekkingen tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten betreffen en die voorgeschreven zijn door of krachtens de wetten aangenomen in uitvoering van de artikelen 39, 127, § 1, 128, § 1, 129, § 1, 130, § 1, 135, 136, eerste lid, 140, 175, 176 en 177 van de Grondwet.

De natuurlijke en de rechtspersonen, behalve de Staat, de Gemeenschappen, de Gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie wat de aangelegenheden betreft die bedoeld zijn in artikel 63 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, kunnen echter de schending van de in het vorige lid bedoelde vormen niet inroepen";

Overwegende dat de samenwerkingsakkoorden waarvan sprake is in artikel 92bis van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 uitdrukkelijk buiten de werkingssfeer van artikel 14bis van de gecoördineerde wetten worden gehouden, dat overigens bepaalt dat alleen de overheden waarvan in het tweede lid van die wetten sprake is het recht hebben om ter ondersteuning van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State de schending aan te voeren van de in het eerste lid ervan opgesomde vormen;

Overwegende dat artikel 92bis, § 5, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 alleen aan de samenwerkingsgerechten de bevoegdheid toekent om de geschillen te beslechten die tussen de contracterende partijen rijzen met betrekking tot de uitlegging of de uitvoering van die akkoorden; dat de onderhavige beroepen geen betrekking hebben op zulk een geschil; dat in het middel betoogd wordt dat de verwerende partij niet bevoegd was om alleen - dit wil zeggen zonder met het Vlaams Gewest een samenwerkingsakkoord te sluiten - het bestreden reglement uit te vaardigen; dat een dergelijk middel, dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de steller van de handeling en dus van openbare orde is, door de verzoekende partij kan worden opgeworpen, zonder dat zij hoeft te doen blijken van een belang om het aan te voeren; dat het middel ontvankelijk is, in zoverre het ontleend wordt aan schending van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980;

Overwegende, bovendien, dat artikel 143 van de Grondwet bepaalt dat "(...) de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de Gemeenschappelijke

Gemeenschapscommissie, in de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden, met het oog op het vermijden van de belangenconflicten de federale loyauteit in acht nemen"; dat, in zoverre in het middel schending van het beginsel van de federale loyauteit aangevoerd wordt, dient te worden opgemerkt dat het dossier geen enkel document bevat waaruit blijkt dat het Vlaams Gewest zich in zijn belangen benadeeld acht; dat alleen het belang van de openbare overheden waarvan sprake is in artikel 143 in aanmerking kan worden genomen om te oordelen of de federale loyauteit nageleefd is, en niet het belang van de privé-personeel; dat het middel, in zoverre het dat beginsel aanvoert, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 92bis, § 2, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarnaar in het middel verwezen wordt, het volgende bepaalt :

"§2. De Gewesten sluiten in ieder geval samenwerkingsakkoorden voor de regeling van de aangelegenheden die betrekking hebben :

(...)

b) op de vakken van wegen (...) die de grenzen van een Gewest overschrijden (...);

Overwegende dat het bestreden reglement betrekking heeft op wegvakken die uitsluitend in het Waals Gewest gelegen zijn, en niet op wegvakken die de grenzen van een gewest overschrijden, waarvan duidelijk sprake is in artikel 92bis, § 2, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980; dat bovendien, gesteld dat het middel kan worden uitgelegd in die zin dat het eveneens ontleend wordt aan schending van artikel 92bis, § 2, a), dat bepaalt dat een samenwerkingsakkoord dient te worden gesloten als de inwerkingtreding van een door een gewest te nemen maatregel schade zou kunnen veroorzaken in een ander gewest, het niet volstaat dat het bestreden reglement gevolgen kan hebben, die overigens niet aangetoond zijn, voor het wegennet van het Vlaams Gewest, opdat een samenwerkingsakkoord moet worden gesloten;

Overwegende, bijgevolg, dat het middel, in zoverre het ontleend wordt aan schending van artikel 92bis, § 2, b), niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel ontleen aan schending van artikel 30 van het Verdrag van Rome van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, van het beginsel van vrije mededinging en van het beginsel van het vrij verkeer van goederen; dat de verzoekende partijen betogen dat het bestreden reglement tot gevolg heeft dat het vrij verkeer van zavel en afvalstoffen belemmerd wordt en, bijgevolg, dat ze benadeeld worden tegenover de andere ondernemingen van dezelfde activiteitssector en, omdat die "bijzonder gesloten" zijn; dat ze van oordeel zijn dat het reglement een belemmering vormt van het vrije verkeer van goederen binnen de Europese Economische Ruimte, een belemmering die verboden wordt door de bepalingen waarnaar in het middel verwezen wordt; dat ze erop wijzen dat "de omstandigheid dat een betrokken maatregel territoriaal beperkt zou zijn geen weerslag heeft op de beginselen die de grondslag

van het Europees recht vormen", en dat artikel 30 van het Verdrag van Rome directe werking heeft;

Overwegende dat de verzoekende partijen er in hun memorie van wederantwoord van uitgaan dat de voorwaarden die voorgeschreven worden bij artikel 36 van het Verdrag van Rome opdat van artikel 30 ervan kan worden afgeweken, in casu niet vervuld zijn; dat ze erop wijzen dat de nationale overheden moeten aantonen dat een uitzondering op het beginsel van het vrije verkeer van goederen noodzakelijk is om een van de doelstellingen vermeld in artikel 36 te vervullen en dat deze uitzondering conform het evenredigheidsbeginsel is; dat ze betwifelen of de bescherming van twee gewestwegen kan worden beschouwd als een absolute noodzaak die een afwijking van het beginsel van het vrije verkeer van goederen rechtvaardigt; dat de verzoekende partijen er voorts op wijzen dat het Gewest artikel 30 van het Verdrag niet mag schenden, zelfs niet op bijkomstige of onrechtstreekse manier; dat de verzoekende partijen er ten slotte op wijzen dat, hoewel met het bestreden reglement geen economische of commerciële doeleinden worden nagestreefd, het niettemin tot gevolg heeft dat het vrije verkeer van goederen die ze produceren (zavel) of in ontvangst nemen (afvalstoffen) belemmerd wordt en dat afbreuk wordt gedaan aan hun economische activiteit;

Overwegende dat artikel 28 (het vroegere artikel 30) van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap het volgende bepaalt :

"Kwantitatieve invoerbepkeringen en alle maatregelen van gelijke werking zijn tussen de lidstaten verboden (...)"

Overwegende dat, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, als een maatregel met een werking die gelijk is aan de kwantitatieve invoerbepkeringen dient te worden beschouwd "elke commerciële verordening van de Lid-Staten waardoor de intra-communautaire handel rechtstreeks of onrechtstreeks, onmiddellijk of mogelijkwijze belemmerd kan worden"; dat daaruit volgt dat artikel 28 van het Verdrag alleen betrekking heeft op de maatregelen die afbreuk kunnen doen aan het handelsverkeer tussen de lidstaten van de Europese Gemeenschap, zelfs al wordt aangenomen dat deze maatregelen een louter intern toepassingsgebied kunnen hebben; dat in casu de verzoekende partijen niet uiteenzetten in welk opzicht het omstreden reglement enige weerslag zou kunnen hebben op het intracommunautair handelsverkeer; dat de verzoekende partijen trouwens niet betwisten dat al hun klanten in België gevestigd zijn; dat het overigens niet gaat om een commerciële verordening die invloed zou hebben op de productie en de verhandeling van de producten, maar om een maatregel van politie over het wegverkeer, vastgesteld om de veiligheid van het vervoer op de N 519 en de N 520 te waarborgen; dat, hoewel het bewuste reglement de prijs van het vervoer van zavel en afvalstoffen onrechtstreeks zou kunnen beïnvloeden, het gaat om een onrechtstreeks gevolg van een regel inzake verkeersveiligheid en niet om een belemmering;

Overwegende, ten aanzien van het beginsel van vrije mededinging, dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten in welk opzicht dat beginsel geschonden zou zijn; dat ze evenmin aantonen dat ze door het bestreden reglement in een situatie zouden verkeren waarin ze uit een oogpunt van concurrentie benadeeld zouden zijn tegenover de andere ondernemingen van deze sectoren; dat in dit verband in arrest nr. 72.200 van 3 maart 1998 waarin de vordering tot schorsing ingesteld door de eerste verzoekende partij, de exploitante van de groeve, afgewezen wordt, reeds gesteld is "dat, zoals (ze) aanvoert, het aantal groeven in het Waals Gewest weliswaar daalt in die mate dat de bevoorrading in het gedrang komt, maar dat het weinig waarschijnlijk is dat de omweg die bij het bestreden besluit wordt opgelegd haar klanten ertoe aanzet andere leveranciers te verkiezen boven haar, aangezien die, naar beweerd wordt, zeldzaam zijn; dat bovendien uit de overgelegde documenten blijkt dat een andere groeve - dus een van de concurrenten - gelegen is in de nabijheid en in dezelfde situatie verkeert, en dat de meeste klanten voor wie het vervoer langer zal duren ten gevolge van de uitvoering van het bestreden besluit ondanks de omweg dichterbij de groeve van FORT-LABIAU dan bij de concurrerende groeven te 's Gravenbrakel of Mont-Saint-Guibert gelegen zijn, terwijl andere klanten reeds dichterbij de laatstgenoemde groeven vóór de bestreden handeling gesteld is; dat een omweg van 25 kilometer derhalve slechts een beperkte weerslag lijkt te hebben op de situatie van de verzoekende partij"; dat evenzo in arrest nr. 72.201, waarbij de vordering tot schorsing van de tweede verzoekende partij, de exploitante van het centrum voor technische ingraving, afgewezen wordt, gesteld wordt dat "uit de documenten die in de debatten gebracht zijn blijkt dat de meeste klanten die door de verzoekende partij worden genoemd nog altijd dichterbij gelegen blijken te zijn bij haar exploitatie dan bij die van haar concurrenten, zelfs ondanks de omweg die door de bestreden handeling wordt opgelegd, terwijl, voor de klanten die gevestigd zijn in de streek van La Louvière en Charleroi, en die vóór de inwerkingtreding van het omstreden reglement reeds dichterbij de concurrenten gevestigd waren, een weg via Edingen, Geraardsbergen en Brakel de mogelijkheid biedt de omweg te beperken; dat gesteld dat de omweg van 25 kilometer, zoals de verzoekende partij beweert, meerkosten van 100 frank per ton vervoerd afval meebrengt, de gemiddelde prijs van 1.025 frank die ze toepast, verhoogd met deze meerkosten, niettemin altijd lager blijft dan de prijs van 1.200 frank die haar concurrenten toepassen, zodat noch het aangevoerde risico van het verlies van klanten, noch de gevolgen ervan voor het economisch welzijn van de verzoekende partij, als vaststaand kunnen worden beschouwd"; dat noch de ene, noch de andere verzoekende partij deze constatering die in de voormelde arresten worden gemaakt, heeft betwist; dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel ontleen aan schending van de artikelen 10, 11 en 12 van de Grondwet, van artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, van artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 (het zogenaamde "Allarde-decreet"), van artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, van het koninklijk besluit van 1 december 1975 houdende algemeen

reglement van de politie op het wegverkeer, van het evenredigheidsbeginsel en van het beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid; dat ze betogen dat het bestreden reglement een buitensporige belemmering vormt van de exploitatie van hun onderneming, terwijl de bepalingen waarnaar in het middel verwezen wordt "de vrijheid van uitoefening en van exploitatie van de beroepsactiviteit" vastleggen en het verbod opleggen om buitensporige beperkingen van deze vrijheid vast te stellen; dat ze van oordeel zijn dat het bestreden reglement hun op een onverantwoorde wijze een buitensporig nadeel berokkent; dat ze er in het bijzonder op wijzen dat de N 520 niet in een slechte staat is en zonder enig gevaar vrachtverkeer mogelijk maakt;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord erop wijzen dat het bestreden reglement een niet onaanzienlijk deel van hun klanten ertoe noopt een enkele omweg van 25 kilometer te maken, of een omweg van 50 kilometer heen en terug, wat minstens dertig minuten tijdverlies meebrengt; dat de eerste verzoekende partij preciseert dat er, van haar 27 belangrijkste klanten, 18 rechtstreeks getroffen zijn en dat dit meer dan 50% van haar omzet vertegenwoordigt, terwijl de tweede verzoekende partij betoogt dat er, van haar 45 belangrijkste klanten, 31 rechtstreeks getroffen zijn, wat ongeveer 48% van haar omzet vertegenwoordigt; dat ze daaruit afleiden dat het "niet aanvaardbaar is te beweren, zoals de verwerende partij, dat de handel van de verzoekende partijen niet op een buitensporige wijze belemmerd zou worden door de uitvoering van de bestreden handeling"; dat de verzoekende partijen er ten slotte op wijzen dat "de verwerende partij op geen enkel ogenblik gepoogd heeft de nadelige gevolgen van de uitvoering van de bestreden handeling te beperken door, bijvoorbeeld, te zorgen voor een alternatieve route";

Overwegende dat het beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid niet absoluut is; dat de verwerende partij gemachtigd was om de bestreden maatregel te nemen; dat ze het noodzakelijk heeft kunnen achten het verkeer van vrachtwagens van meer dan 7,5 ton te beperken op de bewuste wegen om de veiligheid van de personen die langs deze wegen wonen en van de andere gebruikers te waarborgen; dat immers uit het administratief dossier blijkt dat het bestreden reglement uitgevaardigd is om de zeer gevaarlijke toestand te verhelpen die ontstaan was door het frequent vrachtverkeer op de bewuste wegvakken, die immers bochtig en smal zijn en een slecht wegdek hebben; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat dit motief niet reëel of niet relevant is; dat ze gewoon een principiële petitie indienen waarin gesteld wordt dat de weg niet of niet meer in slechte staat is en zonder gevaar vrachtverkeer mogelijk maakt; dat gelet op het wettige motief dat de grondslag van het omstreden reglement vormt, niet blijkt dat dit reglement op buitensporige wijze afbreuk zou doen aan de uitoefening van de activiteit van de verzoekende vennootschappen; dat deze trouwens niet aantonen in welk opzicht hieraan afbreuk zou worden gedaan; dat ze te dien aanzien eveneens werken met beweringen en geen enkel concreet gegeven aanvoeren dat de idee geloofwaardig zou maken dat de uitvoering van het bestreden reglement een reële weerslag zou hebben op de getrouwheid van haar klanten; dat in de arresten waarbij de vorderingen tot schorsing afgewezen zijn, reeds gesteld is dat het bestreden reglement slechts

een beperkte weerslag had op de situatie van de verzoekende partijen, wat zij niet op een ernstige wijze hebben betwist; dat het ten slotte niet duidelijk is hoe de verwerende partij in casu de gevolgen van de uitvoering van het bestreden reglement zou hebben kunnen beperken; dat in het bijzonder de alternatieve routes die in aanmerking kunnen worden genomen het gevolg zijn van een louter onderzoek van een wegenkaart en trouwens door de verzoekende partijen in hun processtukken beschreven zijn; dat hieruit volgt dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken die ingeschreven zijn onder de nrs. A.76.849/XIII-417 en A.76.851/XIII-418 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 28.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partijen ten belope van 14.000 frank elk.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op negentien april tweeduizend en één door :

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	LEROY,	kamervoorzitter,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier,

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.